

af 23. Marts 1934, bruger Udtrykket, om Mærket „foreter sådan likhet, att oaktat skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas“.

Til § 5.

I § 5, Iste Stykke er der for det første foretaget den Ændring, at det gøres til Pligt for Registreringsmyndigheden forinden Registreringen endeligt nægtes, at give Anmelderen af et Varemærke Underretning om de Grunde, der er til Hinder for, at Registreringen foretages. I Norge, Sverige og Tyskland følges en saadan Fremgangsmaade, idet der tilstilles Anmelderen en kort Meddelelse om de Grunde, af hvilke man mener ikke at kunne foretage Registreringen, hvorhos der gives en vis Frist, inden hvilken Anmelderen kan fremsætte sine Modbemærkninger.

Da en lignende Ordning i Virkeligheden allerede i Praksis er indført her i Landet, synes det naturligt at imødekomme fremkomne Ønsker om, at denne Ordning ogsaa lovfæstes.

For det andet er der foreslaaet den Ændring, at kun Halvdelen af den erlagte Afgift paa 60 Kr., der skal følge med Anmeldelsen, betales tilbage i Tilfælde af, at Registreringen nægtes. Af denne Grund er i § 3, Nr. 3, Ordene „For Registreringen og dens Bekendtgørelse“ udgaaet, saaledes som allerede ovenfor omtalt i Bemærkningerne til denne Paragraf.

Den ved den heromhandlede Ændring skabte Ordning har længe været paakrævet og er i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der følges i andre Landes Varemærkepraksis, ligesom den imødekommer herom fremkomne Ønsker. En meget væsentlig Del af Varemærkekontorets Arbejde foregaar ved den ofte vidtløftige Undersøgelse af, om et Varemærke er egnet til Registrering, et Arbejde, der er ganske uafhængigt af, om Registreringen senere tilstedes eller nægtes, og det synes derfor naturligt at Halvdelen af Afgiften vil være at betragte som en Anmeldelsesafgift, der ikke tilbagebetales i Tilfælde af, at Registreringen afslaaes.

I Paragraffens andet Stykke, der tillader den, hvem en Registrering nægtes, at indanke denne Beslutnings Lovlighed til Handelsministerens Afgørelse, er det fundet rimeligt at forlænge Appelfristen fra 2 Maaneder til 3 Maaneder, bl. a. af Hensyn til oversøiske Anmeldere.

Til § 6.

De stedse stigende Udgifter til Bekendtgørelser har motiveret Ønsket om at ind-

skrænke disse saaledes, at Bekendtgørelser for Fremtiden kun skal finde Sted i den af Registreringsmyndigheden udgivne Registreringstidende, paa hvilken Abonnementsprisen formentlig samtidig vil kunne nedsættes.

Til § 7.

Denne Bestemmelse er med et Par mindre væsentlige Afvigelser enslydende med den nuværende Varemærkelovs § 7. Den ene af disse Afvigelser bestaar i, at Ordene: „Tegn eller Ord“ er ombyttet med Ordene: „Ord, Tegn eller Angivelser“ for at bringe Overensstemmelse til Veje mellem denne Paragraf og § 4, Nr. 1, hvor der tales om „Ord, Tegn eller Angivelser“, hvis Registrering under visse Betingelser skal nægtes af Registreringsmyndigheden. Den anden Afvigelse er af redaktionel Art, idet Ordet Varemærke, der i den almindelige Opfattelse ofte identificeres med „registret Varemærke“ er erstattet af Ordene: „benytte de samme Betegnelser eller Dele deraf for deres Varer“.

Til § 8.

Paa de nordiske Konferencer var der mellem Danmark, Finland og Sverige Enighed om, at et Varemærke burde kunne overdrages, uden at dette, saaledes som det kræves i den nugældende danske Varemærkelovs § 8, skete i Forbindelse med den Forretning, hvori det benyttedes. De norske Delegerede kunde kun gaa med til at anerkende Overdragelsen af et Varemærke, naar det skete i Forbindelse med Virksomheden, ligesom de maatte opretholde en vis Spærrefrist, d. v. s. en Frist, inden hvis Udløb et bortfaldet Varemærke ikke paany kunde registreres.

Formaalet med Grundsætningen om Varemærkets Bundethed til Virksomheden er dels at forhindre Handel med Varemærker, dels at individualisere Varens Oprindelsessted. I begge Henseender plejer man at paa-bæraabe sig det købende Publikums Interesse i ikke at blive ført bag Lyset. De Betragtninger, der herved i Almindelighed anstilles, er dog vistnok i overvejende Grad af teoretisk Natur. Et Varemærkes Værdi beror formentlig i Publikums Øjne sædvanlig ikke paa, at Varen stammer fra et bestemt Sted, men paa, at den har en bestemt Kvalitet, Pris el. lign., hvilke Egenskaber kan forandre sig, ligesaa vel i den ene som den anden Mærkeindehavers Haand. Hvis de Egenskaber, Køberen plejer at søge hos Varen, ikke længer tilfredsstillter ham, er det ingen Betyggelse for ham at vide, at den stadig stammer fra den samme Virk-